

Ο Φασισμός, η Δημοκρατία, η Νεωτερικότητα

✖ Τον τελευταίον καιρόν με την εκλογική άνοδον της Χρυσής Αυγής έγινε του συρμού στο πολιτικόν μας προσκήνιον να ομιλούν διά τον Φασισμόν, την Δημοκρατίαν, τον Β' Π.Π., τους Ρούβελτ-Τσώρτσιλ-Στάλιν, τον Μουσσολίνι, τον Χίτλερ, τον μεταπολεμικό κόσμο κ.ο.κ., οπότε πρέπει να ενημερώσωμε τους φίλους μας περί του τί σημαίνουν αυτοί οι όροι και όλα αυτά!

Η Νεωτερικότης, η οποία εγεννήθη με τον Διαφωτισμόν και την λεγομένην “Γαλλικήν Επανάστασιν”, συντόμως εκρυσταλλώθη εις κοσμοπολιτικήν θρησκείαν ήτις απέκτησε σκληρά και άκαμπτα δόγματα. Διατί την ονομάζομε “κοσμοπολιτικήν θρησκείαν”; Διότι πληροί τον ορισμόν της θρησκείας, τουτέστιν θρησκεία είναι οιοδήποτε ιδεολόγημα το οποίον γνωρίζει “Τί είναι ο άνθρωπος και τι είναι ο κόσμος”! Όμως η Νεωτερικότης επιπλέον χαρακτηρίζεται από φανατισμόν και πολεμικήν, και διά τούτο εξεχύθησαν οι γαλλικοί στρατοί ανά την Ευρώπην και την επέβαλον με ζήλον, βίαν και φανατισμόν ο οποίος ενίοτε υπερέβαινε και τας γνωστάς αγριότητας των χριστιανών! Η Νεωτερικότης περιέλαβε τον ρουσσοϊκόν μύθον της ισότητος των ανθρώπων και τον έτερον, των “ευγενών αγρίων” (από εκεί και η μαρξιστική μυθολογία περί ευγενών αταξικών παραδεισίων προ-πολιτισμένων κοινωνιών) τον συνδεόμενον με τον άλλον επίσης προσληφθέντα μύθον, ότι ο άνθρωπος είναι φύσει αγαθός και εάν δεν υποστεί κοινωνικήν κατήχησιν θα λάμψη η αγαθότης του και διά τούτο καθεστώς χωρίς άρχοντας, λαϊκόν, αμεσοδημοκρατικόν κατά προτίμησιν, όχι μόνον θα ήτο τέλειον αλλά θα έφερνε ευτυχίαν, χαρά και αφθονία. Όπως όλοι γνωρίζομε ο μύθος αυτός σήμερον που ζώμεν καθαυτό “μυθολογικήν” εποχήν, οσημέραι εδραιούται και περαιτέρω. Επίσης ενεσωματώθη εις αυτήν και η αφελής Αθεία της εποχής, η θρησκεία και η πίστις εις το Επέκεινα και εις τον Ιδεώδη κόσμον εκηρύχθη δεισιδαιμονία και προϊόν του φόβου των αγρίων (δεν μας λένουν όμως ποίων αγρίων; Των ευγενών φιλοσοφημένων των αταξικών κοινωνιών ή κάποιων άλλων, μη-“ευγενών αγρίων”!). Η Νεωτερικότης επίσης εδογμάτισε ότι ο άνθρωπος δεν έχει ανάγκην κοινωνικής ζωής (είναι το μοναχικόν αριστοτελικόν θηρίον ή μήπως ο αριστοτελικός θεός;) κι διά τούτο είναι αποτινακτέα ως κοινωνικά μυθεύματα οι δεσμοί με την οικογένειαν, το γένος, την πατριάν, την συνοικίαν, την πόλιν, την κοινωνία, το έθνος, την γλώσσα, την ανθρωπολογικήν

φυλή, την συντεχνίαν, την θρησκευτική λέσχη κ.ο.κ. Οπότε είναι έννοιαι κεναί περιεχομένου η πατρίς, το έθνος, η κοινωνία, ο πολιτισμός εθνικός ή λαϊκός, η γλώσσα, η ιστορία κ.ο.κ. Όπως λέγει ο Κ. Μαρξ, ποτέ να μην είπωμεν ότι υπάρχουν και δεσμεύεται ο άνθρωπος από αυτές, συλλογικά υπέρτεροι οντότητες, όπως η οντότης κοινωνία. Ούτως εγεννήθη η έννοια της ατομοκεντρικής κοινωνίας και του νεωτερικού ανθρώπου ο οποίος δεν έχει ούτε ταυτότητα, ούτε ρίζες! Στον άνθρωπον αυτόν “φτερό στον άνεμο”, που στέκεται ψυχικά άδειος και ανικανοποίητος στην πολιτιστική-ιστορική του μοναξιά, πραγματικός “φελλάχος” υπό την σπεγκλεριανή έννοια, δίδεται ως αντιστάθμισμα το πακέτο “Ανθρώπινα Δικαιώματα”.

Είναι φανερόν ότι εις την Προνεωτερικότητα τα πράγματα είναι διαφορετικά. Φερ’ ειπείν, διά την θρησκείαν ούτε αποφασίζει, ούτε ψηφίζει το ποίμνιον, τας αποφάσεις λαμβάνει αποκλειστικώς η Ιερά Σύνοδος! Διά τα εργασιακά αποφασίζουν αι συλλογικά οντότητες της εργασίας, αι συντεχνίαι, και διά τούτο υπάρχει πάντοτε (με τον έναν ή τον άλλο τρόπο) μία Συντεχνιακή Βουλή (ιδού διατί η Νεωτερικότητα, καθώς μετέτρεψε σε “κακό” κάθε τι προνεωτερικό, λέγει ως μεγάλη μομφή, “συντεχνιακή νοοτροπία”). Διά την εθνικήν εξωτερικήν πολιτικήν αποφασίζουν αυτοί που έχουν γνώσιν αυτής, συνήθως ο βασιλεύς και το ανακτοβούλιόν του. Καθολικάί ψηφοφορίαι και γενικώς ψηφοφορίαι, στην Προνεωτερικότητα υπάρχουν πολλές, καθημερινές, περισσότερες απ’ ότι στην Νεωτερικότητα, όμως μόνον δι’ αυτά τα πράγματα τα οποία το άτομον τω όντι γνωρίζει, π.χ. ψηφίζει εις την συντεχνίαν του, ψηφίζει εις τον δήμον δι’ ανάδειξιν δημάρχου, ψηφίζει διά την διοίκησιν τού ιερού ναού στον οποίο ανήκει κ.ο.κ. Όμως, υπάρχει και κάτι σημαντικώτερον, τα άτομα τα υπάρχοντα εις μίαν δεδομένην στιγμήν, ο λαός, δεν νοούνται ως αυτόνομον σύνολον, αλλά ως μία “φέτα” από έναν μεγαλύτερο οργανισμό, ένα δένδρο, το οποίον έρχεται από το παρελθόν και προχωρεί εις το μέλλον! Ο οργανισμός αυτός είναι το έθνος! Ως πρώτιστον καθήκον νοείται η διατήρησις του δένδρου τούτου, διατήρησις τόσον βιολογική, φυλετική, όσον και πολιτιστική! Εξ αυτού συνεπάγεται ότι τας θεσμίσεις της πολιτείας δεν δύναται ουδείς να αλλάξη, ούτε η παμψηφία των πολιτών, ούτε η γνώμη των αρχόντων, ούτε η βούλησις του βασιλέως! Αυταί αποτελούν τα ριζώματα τα οποία ετέθησαν άπαξ διά παντός υπό των προγόνων, οι οποίοι και θεωρούνται οι πραγματικοί κύριοι και ιδιοκτήται του έθνους και του κράτους, οντότητες πλέον θείες και ιερές (και διά τούτο αποδίδεται εις αυτούς θεία λατρεία) και αυτοί έχουν πραγματικά την μόνη γνώμη η οποία δύναται τω όντι να έχη βαρύτητα! Εδώ ας επιμείνομε! Ο λαός τον οποίο βλέπομε κατά μίαν ορισμένην

χρονικήν στιγμήν αποτελεί λεπτόν οριζόντιον τμήμα του εθνικού κορμού και διά τούτο δεν δύναται κατ' ουδένα τρόπον να αλλάξη την Πολιτείαν, δηλαδή τας θεμελιώδεις αρχάς τας οριζούσας την εθνικήν ζωήν, αυτάς ουδεμία Καθολική Ψηφοφορία και ουδεμία παμψηφία δεν δικαιούται να αγγίξη. Ομοίως όταν η συζήτησις είναι επί των λεγομένων Εθνικών θεμάτων ο τοιούτος λαός δεν δύναται να έχη γνώμην, γνώμην δύνανται να έχουν μόνον οι ιδιοκτήται του Κράτους και του Έθνους, οι τεθνεώτες πρόγονοι! Κύριον καθήκον δε λαού της δεδομένης χρονικής στιγμής είναι να διατηρήσῃ την συνοχήν του Εθνικού κορμού, διά της συνεχίσεως της βιολογικής, γεωγραφικής και πολιτιστικής υπάρξεώς του! Λαός όστις δεν έχει κατά νουν τούτο και δεν είναι αυτό η συνεχής επιδίωξις του, οδηγείται ως εικώς εις την απώλειαν! Επομένως, το ερώτημα το οποίον οφείλει να απασχολή καθημερινώς και πολιτικούς και πολίτας είναι ένα και μόνον! Πώς θα διατηρήσω την βιολογικήν, γεωγραφικήν και πολιτιστικήν υπάρξίν μου! Λαοί οι οποίοι χάνουν τα αντανεκλαστικά επιβιώσεώς των, προσηλυτιζόμενοι εις την Νεωτερικότητα, δεν αντιδρούν πλέον ούτε εις τον υβριδισμόν των, επιδιδόμενοι εις μικτούς γάμους, ούτε εις την απώλειαν της εθνικής γής των, καλωσορίζοντες τον εποικισμόν από αναφομοιώτους αλλοεθνείς, ούτε εις την απώλειαν του εθνικού και λαϊκού των πολιτισμού, αντιθέτως χαιρετίζοντες ως πρόοδον την εισδοχήν εις την κυρίαρχον παγκοσμιοποιημένην κουλτούραν την προωθουμένην υπό των κοσμοεξουσιαστών, χάνουν κάθε εθνικόν χαρακτηριστικόν των! Αποτέλεσμα όλων αυτών είναι ότι οι τοιούτοι λαοί εκλείπουν πλέον από το βιβλίον της Ιστορίας!

Η Νεωτερικότης, λοιπόν, διαφέρει της Προνεωτερικότητος κατά το εξής: Η Νεωτερικότης δέχεται μόνον την ύπαρξιν ατόμων, άνευ άλλου τινός προσδιορισμού. Αντιθέτως η Προνεωτερικότης δέχεται ότι υπάρχουν υπεράνω των ατόμων, συλλογικάί οντότητες και συνακολούθως ότι σκοπός της διακυβερνήσεως ενός κράτους δεν είναι η νεωτερική θήρα του καλώς έχειν των ατόμων, αλλ' αντιθέτως η υπηρεσία του καλώς έχειν των συλλογικών αυτών οντοτήτων! Ο νεωτερικός άνθρωπος είναι άτομον άνευ προσδιορισμού! Ο προνεωτερικός άνθρωπος είναι άτομον σαφώς καθοριζόμενος υπό ενός πλέγματος συλλογικών ταυτοτήτων, ανήκει στο γένος, στην πατριά, στην ενορία, στην πόλι, στο θρήσκευμα, στον εθνισμό κ.ο.κ.

Επειδή η Νεωτερικότης δέχεται μόνον την ύπαρξιν Ατόμων, άνευ άλλου τινός προσδιορισμού, διά τούτο σύμβολόν της είναι ο θεσμός της Καθολικής Ψηφοφορίας. Διά την λειτουργίαν του θεσμού της Καθολικής Ψηφοφορίας

εισάγονται ορισμένοι μυθολογικοί διαπιστώσεις: τα Ατομα είναι όλα απολύτως όμοια, έχουν όχι μόνον τας ιδίας υποχρεώσεις και τα αυτά καθήκοντα, αλλά προσέτι διαθέτουν την τελείαν γνώσιν και την τελείαν κρίσιν και άρα το μόνον το οποίον απομένει είναι η ποσοτική καταμέτρησης της βουλήσεώς των! Μετά την καταμέτρησην, εισάγεται το μυθολογικόν όν “Λαός”, όποτε εάν ο 51% του λαού θέλει τον Α υποψήφιο και το 49% τον Β, τότε λέγομε “Ο Λαός διάλεξε τον Α”! Αν έχομε ισοψηφίαν τότε λέγομε “Ο Λαός είναι σοφός” δεν έδωσε σε κάποιον πλειοψηφία, θέλει συνεργασία”, ασχέτως αν οι οπαδοί των δύο υποψηφίων σφάζονται (κυριολεκτικώς) μεταξύ των! Η Νεωτερικότης υπηρετεί τα Ατομα, όμως περιέργως εις την Νεωτερικότητα τα άτομα έχουν μόνον ένα δικαίωμα, τα λεγόμενα “Ανθρώπινα Δικαιώματα”, και η γνώμη των εκφράζεται μόνον ανά τακτά διαστήματα και μόνον διά της Καθολικής Ψηφοφορίας.

Μετά την Νεωτερικότητα ο ατυχής άνθρωπος άρχισε να ταλαντεύεται μεταξύ του επιβαλλομένου ορθού, της πίστως στην νεωτερικότητα και της ενδομύχου πίστεως εις τας συλλογικάς οντότητας. Ομοίως, οι νεωτερικοί άρχοντες θέλοντες να εμπεδώσουν την βασιλείαν των ησθάνοντο την ανάγκην να προστρέξουν και αυτοί εις την επίκλησιν συλλογικών οντοτήτων. Τοιουτοτρόπως εγεννήθησαν τέρατα, μυθολογικά μεν αλλά πλήρως καταπιεστικά, τυραννικά και ψυχοφθόρα, τόσοσιν ως προς την ψυχικήν υγείαν του ανθρώπου, όσον και προς την λογικήν του συγκρότησιν. Κατά πρώτον, εις μίαν υποτιθεμένην κοινωνίαν άνευ συλλογικών οντοτήτων εγκαθιδρύθη η απολύτως καταπιεστική και πλήρως μισαλλόδοξος θρησκεία της συλλογικής οντότητος Νεωτερικότης, η οποία έλαβε και πλήρη τελετουργική μορφή με την επίσημο ανακήρυξιν της ως “Θρησκείας του ορθού λόγου”. Σήμερον η πίστις εις την Νεωτερικότητα είναι εμπεδωμένη και ψυχαναγκαστική πολύ περισσότερον απ’ ότι επέτυχε ο Χριστιανισμός και θεωρούμε ότι ο σκεπτόμενος άνθρωπος χρειάζεται μίαν τριακονταετίαν συνεχούς ψυχικής πάλης διά να είπη εντός του “ναι, είμαι προνεωτερικός”, λέγομε, «εντός του» διότι το να το ομολογήση δημοσίως είναι αδύνατον διότι θα χάση οιανδήποτε εκτίμησιν τρέφουν δι’ αυτόν οι συμπολίται του! Τοιούτος είναι ο καταναγκασμός! Όμως και πολλάί άλλαι συλλογικάί οντότητες εγκαθιδρύθησαν κατά τρόπον πλήρως παράλογον!

Κύριον παράδειγμα είναι το ότι η γαλλική κυβέρνησις είδε ότι ο λαός δεν έχει διάθεσιν, ούτε να πολεμήση, ούτε να θυσιασθή δια την Νεωτερικότητα ή την Δημοκρατία, ανέσυρε -ακουσον, άκουσον! Σε μία ατομοκεντρική κοινωνία!- την αρχαία και ενθρονισμένη εις τα βάθη της ανθρωπίνης ψυχής έννοιαν της

πατρίδος! “Allons enfants de la Patrie, Le jour de gloire est arrive!”, το παραδοξολογικόν άσμα της γαλλικής Νεωτερικότητας -εστηρίχθησαν εις το ότι ο λαός είναι χαχόλος και ουδείς θα αντιληφθή το παράλογον της συνδέσεως μίας καθαρώς προνεωτερικής οντότητος με την νεωτερική ατομοκεντρικότητα- όπως και σήμερα εν Ελλάδι, οι ατομοκεντρικοί κοσμοπολίται πολιτικοί διά να κεντρίσουν το φιλότιμον του Έλληνος χαχόλου κραυγάζουν αναισχύντως από το βήμα της Βουλής: “Θυσίες για την πατρίδα”, μίαν πατρίδα πού έθαψαν και επισήμως το 1985 όταν στο Σύνταγμα αντεκατέστησαν την λέξιν “Έθνος” με την λέξιν “Λαός”! Η παραδοξότης καθίσταται έτι μεγαλυτέρα και εξώφθαλμος καθώς επικαλούνται μεν ρητορικώς την “Πατρίδα”, όμως όταν ομιλούν σοβαρά την αρνούνται και όπως όλοι γνωρίζομε, μία χλευαστική-ειρωνική προσφώνησις που “σκοτώνει” και που την χρησιμοποιούν πολύ και τα ΜΜΕ ως συνώνυμον του “γελοίος-χαμένο κορμί-περιθωριακός-χαζός-ανάξιος λόγου” είναι το “Αι! Πατριώτη!”. Εις τας κομμουνιστικάς χώρας είχομεν την ενθρόνισιν πλήθους όλου συλλογικών οντοτήτων, από την οντότητα “Πατρίδα της Επανάστασης”, έως τας οντότητας “Μαρξισμός-Λενινισμός”, “Ιστορία”, “Προλεταριακό καθήκον” κ.ο.κ., όμως εκεί ποτέ δεν έκαναν το λογικό λάθος να ομιλήσουν διά την φυσική πατρίδα, διό και στο ελληνικόν κομμουνιστικόν λεξιλόγιον δεν χρησιμοποιείται η λέξις Ελλάς, αλλά η ουδετέρα λέξις “η χώρα”! Κατά της φυσικής πατρίδος δεν υπάρχει απλή άρνησις της Νεωτερικότητας, αλλά απύθμενον μίσος, τούτο δε γίνεται ευκόλως κατανοητόν εάν λάβωμεν υπ’ όψιν μας ότι η Νεωτερικότης και αι μορφαί της είναι θρησκείαι κοσμοπολιτικάί, κύριον δε χαρακτηριστικόν των κοσμοπολιτικών θρησκειών είναι το ότι συνιστούν νέους οιωνεί εθνισμούς! Δι’ αυτάς υπάρχουν δύο εθνισμοί, ο πιστός και ο άπιστος, γνωστά αυτά από τον Χριστιανισμόν ή τον Μωαμεθανισμόν, και πλήρης άρνησις, κατάργησις, των φυσικών εθνισμών! Ο χριστιανός δεν είναι πλέον Έλλην ή βάρβαρος, είναι χριστιανός! Τούτο δεν είναι αντιρατσιστική διακήρυξις, αλλ’ αντιθέτως εξόχως ρατσιστική διότι αντιπαρατίθεται ο χριστιανός προς τον ειδωλολάτρην, προς τον οποίον οφείλομε να μην λέγωμε καν ‘χαίρετε”! Ομοίως εις το Κοράνιον υπάρχουν οι πιστοί και οι άπιστοι, οι “καφιρούν”, οι οποίοι αναφέρονται ομού με τους κακοποιούς, εγκληματίας, κ.λπ. Τοιουτοτρόπως, διά τους κομμουνιστάς δεν υπάρχει πλέον ο Έλλην ή ο Βούλγαρος, αλλά ο “σύντροφος” και ο “μοναρχοφασίστας”, ο οποίος εξ ορισμού δεν είναι άνθρωπος και πρέπει όπου τον βλέπομε να τον θανατώνωμε! Εις τας δυτικάς δημοκρατίας, εφ’ όσον οι ελάχιστοι προνεωτερικοί είναι ακίνδυνοι, γραφικοί νοσταλγοί του παρελθόντος, δύνανται να υπάρχουν αντιμετωπιζόμενοι με ειρωνικόν υπομειδίαμα συγκαταβατικότητος! Εάν όμως θεωρηθούν επικίνδυνοι τότε είναι έτοιμοι οι τρόποι εξοντώσεών των! Εις

την σημερινή Ελλάδα έχομε την διάκρισιν, μεταξύ, αφ' ενός, του μορφωμένου νεωτερικού κοσμοπολίτου που είναι κοσμογυρισμένος, "φελλάχος" πραγματικός που ομιλεί με ξένας λέξεις και έχει αλλοδαπήν σύζυγον (κατά προτίμησιν) και εκδηλώνει κάθε στιγμήν την απαξίαν του ή την ευγενικήν του συγκατάβασιν δι' οτιδήποτε ανήκει στον Ελληνικό ή εις τον λαϊκό μας πολιτισμό, επειδή δε αισχύνεται που είναι Έλλην φροντίζει εις το εξωτερικόν να αποκρύπτει την εθνικότητά του, και αφ' ετέρου, του αγραμμάτου, ημιαγρίου και απολιτίστου ιθαγενούς, όστις λαιδορείται αποκαλούμενος "Ελληναράς". Συνακολουθως και η Παιδεία και τα σχολικά βιβλία γράφονται με τρόπον ώστε οι νέοι να γίνονται "φελλάχοι" -ή ψευδωνύμως, σύγχρονοι άνθρωποι- και να ενσταλάζεται στην ψυχήν των νωρίς-νωρίς το ολέθριον φαρμάκι της απαξίας της Ελλάδος και του ελληνικού έθνους! Τώρα, βεβαίως τα πράγματα προχωρούν και η πνευματική μας ελίτ που είναι και οι συγγραφείς των σχολικών βιβλίων και συνάμα οι καθηγηταί των πανεπιστημίων μας και οι εκλεκτοί των ΜΜΕ και της εκάστοτε κυβερνήσεως, διακηρύσσει ότι δεν υπάρχει καν ελληνικόν έθνος και ότι η ιδέα ότι υπάρχει ελληνικόν έθνος είναι μέγα ιστορικόν ψεύδος που επενοήθη από τον βασιλέα Οθωνα!

Η Ελλάς σήμερον είναι ουχί ένα εθνικόν κράτος, αλλά ένα νεωτερικόν μόρφωμα, ούτως γίνεται αντιληπτή τόσο από την τάξιν των πολιτικών, όσον και από την κυρίαρχη πνευματική ελίτ! Η πλήρης στροφή και αλλαγή έλαβε και επισήμως χώραν και εσφραγίσθη κατά το 1985 όταν κατά την αναθεώρησιν του Συντάγματος εγένετο δεκτή, άνευ διαμαρτυρίας τινός, υφ' όλης της Βουλής, η βαρυσήμαντος αντικατάστασις της λέξεως "Έθνος" διά της λέξεως "Λαός" (=όσα άτομα συμβαίνει σήμερα να κατοικούν εδώ ή να έχουν δικαίωμα ψήφου). Οίκοθεν νοείται ότι αποτελεί δεινήν του λαού, όστις παραμένει προνεωτερικός, εξαπάτησιν και παραπλάνησιν η συζήτησις διά το "όνομα της Μακεδονίας" ή αι σημεριναί επικλήσεις περί της "σωτηρίας της πατρίδος"! Η νεωτερική κοινωνία δεν έχει, εξ ορισμού, Γεωγραφίαν και Ιστορίαν, άρα δεν γνωρίζει ονόματα (ερωτήσατε όλους τους συνέλληνάς σας που έλαβον την ελληνικήν ιθαγένειαν με τους τέσσερεις νόμους "ελληνοποιήσεως", αν γνωρίζουν τι εστί Μακεδονία ή αν ενδιαφέρονται διά το όνομά της! Μόνον οι ελληνοποιηθέντες Αλβανοί συμπολίτες μας γνωρίζουν, καθώς ορέγονται και αυτοί η "Μεγάλη Αλβανία" να καταβροχθίση κι αυτή τμήμα τι της Μακεδονίας μας!). Η νεωτερική κοινωνία ομοίως, δεν γνωρίζει, εξ ορισμού, ούτε πατρίδα, ούτε πατριωτισμό, διότι δεν δέχεται υπεράνω αυτής την συλλογική οντότητα πατρίδα, και δικαίως, καθώς εάν δεχθώμεν την συλλογική οντότητα πατρίδα, αυτομάτως κρημνίζομε ολόκληρον την

Νεωτερικότητα, καθώς πατρίς σημαίνει έδαφος, θήκες των προγόνων, φυλή, συγγένεια, αίμα, οπότε απαγορεύεται κάθε “ελληνοποιήσις” αλλοδαπού, κάθε υβριδισμός, κάθε εποικισμός από αλλοδαπούς του ιερού εδάφους της πατρίδος, κάθε παράδοσις εδάφους της πατρίδος (ιδέ Ίμια), κάθε καθολική ψηφοφορία που είναι δυνατόν να θίξη την κορυφαία αυτή συλλογική οντότητα! Οπότε αποχαιρετούμε οριστικά την Νεωτερικότητα! Μας λένουν: “Καλά, δεν βρίσκεται κάποιος πατριώτης;” Τους απαντούμε: “Κατάλαβες τί λες;”.

Η Νεωτερικότης αποτελεί πολιτεία (=οι θεμελιώδεις ιδεολογικοί θεσμοί που αποτελούν την κρηπίδα επί της οποίας βασίζεται το κοινωνικόν οικοδόμημα και η διαχείρησίς του, η οποία καλείται, “πολίτευμα”). Διακρίνομε δε διάφορα συστήματα διαχειρίσεως της Νεωτερικότητος, τουτέστιν πολιτεύματα τα οποία διαχειρίζονται εν τη πράξει την Νεωτερικότητα. Η Νεωτερικότης σήμερα καλείται επί το λαϊκώτερον Δημοκρατία. Η Δημοκρατία υπ’ αυτήν την έννοιαν, δηλαδή ως μία άλλη -ευληπτοτέρα, λαϊκωτέρα- ονομασία διά την Νεωτερικότητα περιλαμβάνει πλείστα όσα συστήματα διαχειρίσεως της Νεωτερικότητος, εξ αυτών διακρίνομε δύο κύρια, τον Φιλελευθερισμόν, όστις είναι το σύστημα που αποκαλείται κοινώς “οι δημοκρατίες της Δύσεως” και τον Μαρξισμόν-Λενινισμόν, όστις είναι το σύστημα που αποκαλείται κοινώς “Κομμουνισμός”, “Κομμουνιστικά καθεστώτα” ή “λαϊκές δημοκρατίες”.

Με τον Φιλελευθερισμόν ταυτίζεται η λεγομένη “Αστική Δημοκρατία”, η οποία σημαίνει ότι τον πρώτον λόγον έχουν οι “αστοί”, όπως και πράγματι, συμβαίνει! Πράγματι, η Νεωτερικότης καρατομεί (κυριολεκτικώς, όπως συνέβη στην Γαλλία) προγραμματικώς όλα τα άτομα και τας τάξεις αι οποίαι ήσαν φορείς των προνεωτερικών συλλογικών αξιών, ούτως, καρατομείται βεβαίως ο βασιλεύς, σύμβολον της ενότητος του έθνους, της ιστορίας του, του πολιτισμού του, της ανθρωπολογικής υπάρξεώς του και της γεωγραφίας του, όμως συγχρόνως εξολοθρεύεται η τάξις των ευγενών οι οποίοι όντες γαιοκτήμονες και στρατιωτικοί αντιπροσωπεύουν την ριζοβολίαν του έθνους εις ένα και συγκεκριμένον γεωγραφικόν χώρον, ο οποίος κέκτηται μοναδικής ιερότητος και συνάμα την υπεράσπισιν του χώρου τούτου έναντι των επιβούλων! Ομοίως, εξοντώνεται, περιθωριοποιείται ,η τάξις των ιερέων και ούτως αντιλαμβανόμεθα το τίνι τρόπω φθάνομαι εις την Γαλλικήν Συνέλευσιν των Τριών Τάξεων, να εκδιώκεται η τάξις των ευγενών και η τάξις των θρησκευτικών λειτουργών και να ανακηρύσσεται ως Εθνοσυνέλευσις η Τρίτη Τάξις, δηλαδή ο λαός! Ούτως πραγματοποιείται το ποθούμενον, “ο λαός στην Εξουσία”, όμως ο λαός

αποτελείται από δύο τμήματα, από τους πτωχούς, δηλαδή αυτούς οι οποίοι ζουν από την προσωπική τους εργασία, και από τους “αστούς” ή “μπουρζουάδες”, δηλαδή από τους κεφαλαιούχους επιχειρηματίες, οι οποίοι λέγονται έτσι διότι στον Ύστερο Μεσαίωνα υπήρχον οι αγρότες στην εξοχή και οι άρχοντες, οι χωροδεσπότες, στον πύργο τους και αναπτύσσεται εν νέον μόρφωμα, εκεί όπου ιδρύονται εργοστάσια, βιοτεχνίες και υφαντουργία, το “μπούργκ”, η πόλις, το άστυ, εκεί κατοικούν αφ’ ενός οι εργάτες, η νέα τάξις των προλεταρίων, και αφ’ ετέρου, η νεοπαγής τάξις των κεφαλαιούχων ιδιοκτητών των μέσων παραγωγής και οι χρηματισταί, οι “αστοί” η “μπουρζουαζία”! Βεβαίως, η “αστική τάξις” έχοντας τα χρήματα (ενώ οι γαιοκτήμονες συρρικνώνονται) δύναται και να επηρεάζει την δημοσία διοίκηση, θέλοντας εν τέλει να την οικειοποιηθή, και συγχρόνως να διαφεντεύη διά της καταλλήλου προπαγάνδας την συνείδησιν των προλεταρίων γεννώσα τεχνηέντως εις αυτούς το μίσος κατά της παλαιάς καταστάσεως των πραγμάτων (το Ancient Regime)! Τοιουτοτρόπως, καταλήγομε νομοτελειακώς, η Δημοκρατία να είναι εν τοις πράγμασι ένα ολιγαρχικόν καθεστώς, όπως τα ολιγαρχικά καθεστώτα της αρχαιότητος όπου ολόκληρη την εξουσία την έχουν, οι ολίγοι, οι “γνώριμοι”, οι έχοντες το χρήμα!

Η Δημοκρατία έλαβε το όνομά της εκ της αρχαίας Αθηναϊκής Δημοκρατίας θέλουσα να λάβη κάτι από την αίγλην της, όμως ουδεμίαν έχει προς αυτήν σχέσιν, διότι η μεν είναι ατομοκεντρική, ενώ, η αθηναϊκή είναι προνεωτερική, τα άτομα καθ’αυτά ουδέν δικαίωμα έχουν αφ’ εαυτού των, έχουν μόνον ό,τι τους δίδει η συλλογική οντότης πόλις, η οποία εξουσιάζει τα πάντα και αυτή υπηρετείται υπό του πολιτεύματος και ουδείς άλλος!

Εις τον Φιλελευθερισμόν διοικεί η κάπως ρευστή “μεγαλοαστική τάξις” η οποία απετελείτο άλλοτε από τους βιομηχάνους, ενώ σήμερον από τους κατέχοντας το τραπεζικόν κεφάλαιον και το χρηματαρπακτικόν κεφάλαιον των χρηματιστηρίων, τουτέστιν από τους καλουμένους διεθνείς τοκογλύφους των οποίων ακριβώς η διεθνής εμβέλεια τους έχει καταστήσει αληθείς κοσμοεξουσιαστές! Σημειώσατε, ότι ακριβώς, η διεθνοποίησις των τοκογλυφικών-χρηματαρπακτικών εργασιών, ο λεγόμενος “Καπιταλισμός καζινό”, έφερε συνακολούθως το μέγα δεινόν το αποκαλούμενον “Παγκοσμιοποίησις”, τουτέστιν, η παγκοσμιοποίησις των χρηματικών ανταλλαγών συμπάρεσυρε και την παγκοσμιοποίησιν της καταναλώσεως και την διακίνησιν των αγαθών και νομοτελειακώς την παγκοσμιοποίησιν της εργασίας, την μετανάστευσιν της εργασίας και συνακολούθως το φαινόμενον της Λαθρομεταναστεύσεως, το οποίον τώρα

χρησιμοποιείται και δια την εθνολογικήν διάβρωσιν των κοινωνιών, κατά το πρότυπον της “πράσινης πορείας” του Μαρόκου!

Εχθρός των παγκοσμιοποιημένων συναλλαγών είναι τα εθνικά σύνορα, οι προστατευτικοί δασμοί και οι λεγόμενες “εθνικές οικονομικές πολιτικές”! Οπότε αντιλαμβανόμεθα διατί, εις τα σύγχρονα γραπτά η λέξις Δημοκρατία σημαίνει συγχρόνως την έκλειψιν των εθνικών κρατών και των τοπικών οικονομικών συνθηκών και αντιστρόφως, η κατηγορική προσταγή των κοσμοεξουσιαστών που ακούγεται διά του στόματος του προέδρου των ΗΠΑ ότι όλα τα κράτη οφείλουν να έχουν “democracy”, σημαίνει σχεδόν κατ’ αποκλειστικότητα, ότι πρέπει να έχουν “ανοικτά” οικονομικά σύνορα, ελευθέρως προσβάσιμον χρηματιστήριον (διά να γίνονται τα γνωστά ‘κόλπα”-κραχ του χρηματιστηρίου, όπως εν Ελλάδι το διεθνές χρηματαρπακτικόν κεφάλαιον κατεβρόχθισε το 80% των οικονομιών του ελληνικού λαού), ουχί δασμούς εισαγωγής προστασίας της εγχωρίου βιομηχανίας, ουχί απαγόρευσιν εξορύξεως, εξαγωγής των πρώτων υλών των (θεμελιώδης και απαραίτητος κανών)! Προφάτως, ο πρόεδρος των ΗΠΑ εχαρακτήρισε (κατόπιν υπομνήματος του διεθνούς τραστ αρχαιοπωλών) ως αντιδημοκρατικήν την πρακτικήν πολλών κρατών, όπως η Ελλάς, να απαγορεύουν την ελευθέραν διακίνησιν, αγοραπωλησίαν και εξαγωγήν των αρχαιολογικών των θησαυρών!

Εις τον Κομμουνισμόν διοικεί η λεγομένη “γραφειοκρατική τάξις”, τουτέστιν η ανωτέρα τάξις εις την ιεραρχίαν του Κομμουνιστικού Κόμματος, η οποία κατέχει εξ ορισμού και εξ ολοκλήρου, άπασα την χώρα, τις παραγωγικές πηγές της και άπαντα τον πλούτο της, καθώς δε το χρήμα είναι συνάμα η εξουσία, η τάξις αυτή κατέχει την απόλυτον εξουσίαν, οπότε νομοτελειακώς η απόλυτος αυτή εξουσία καθίσταται πλήρως και ολωσδιόλου αυθαίρετη και τυραννική! Το καθεστώς έχει ως στήριγμα μοναδικό την θανατοκρατίαν (πολιτειολογικός όρος: το καθεστώς που επιβιώνει δια της συστηματικής κατατρομοκρατήσεως των πολιτών του τακτικώς φονεύων αναιτίως αριθμόν αυτών - ιδέ εις <http://hercolano2.blogspot.com/> το θέμα “Mortacracy”) η οποία εβασίλευε στην ΕΣΣΔ (ιδέ και το εκτενές βιβλίον του Σολζενίτσιν, “Αρχιπέλαγος Γκούλαγκ”) και στους δορυφόρους της. Παρομοίως εν Ελλάδι η συστηματική θανατοκρατία εφηρμόσθη υπό της Κυβερνήσεως της ΠΕΕΑ, του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ και του ΚΚΕ, ιδρυθέντος προς τούτο ειδικού οργάνου, της Ο.Π.Λ.Α. ιδέ επ’ αυτού -εκτός των άλλων- το βιβλίον του Α. Στίνα “ΕΑΜ-ΕΛΑΣ-ΟΠΛΑ”). Όπου και η θανατοκρατία και ο τρόμος των Γκούλαγκ δεν αρκεί, έχομε και τα τανκς που καταπνίγουν τας λαϊκάς εξεγέρσεις (Αν. Βερολίνο, Βαρσοβία, Βουδαπέστη, Πράγα, Πεκίνο)

μετατρέποντας τους διαμαρτυρομένους εις χαλκομανίας!

Ομοίως, εις τον Φιλελευθερισμόν το χρήμα καταλήγει εις μίαν μικράν δράκα ατόμων, μεγαλοτραπεζιτών, οι οποίοι επίσης αποκτούν τοιουτοτρόπως την απόλυτον εξουσίαν, η οποία και αυτή νομοτελειακώς καθίσταται πλήρως και ολωσδιόλου αυθαίρετη και τυραννική και το γε νυν έχον κοσμοεξουσιαστική! Η τυραννία αυτή εκφράζεται τόσον με μυρίους τρόπους χειραγωγήσεως της γνώμης αλλά και των καταναλωτικών προτιμήσεων των πολιτών όσον και με τον οικονομικόν στραγγαλισμόν, μέσω της τοκογλυφίας, κρατών ολοκληρών, ως π.χ. η σημερινή Ελλάς! Βεβαίως, όταν απαιτείται έχομε και μέτρα αστυνομικά, αυθαίρετα κατά των πολιτών. Εις την Ευρώπην η ιδεολογική τρομοκρατία έχει περιθριγκωθή δια νόμων, όπως ο νόμος που καταδικάζει την “Απολογίαν υπέρ του Φασισμού” στην Ιταλίαν, ο νόμος Γκαϋσσώ στην Γαλλία, το άρθρον 70 του γερμανικού ποινικού κώδικος κ.ο.κ. Βεβαίως τα πράγματα οσημέραι χειροτερεύουν και από νόμους καταστολής έχομε μεταβεί στους εν ψυχρώ φόνους με τον ψηφισθέντα τον περασμένο Δεκέμβριο εις ΗΠΑ νόμον κατά τον οποίον δύναται ο πρόεδρος να φονεύη ή να φυλακίζει επ’ άοριστον άνευ απαγγελίας κατηγορίας όποιον επιθυμεί αυθαирέτως και “εξωδικαστικώς”! (π.χ. ιδέ INCREDIBLE:The Indefinite Detention Bill DOES Apply to American Citizens on U.S. Soil). Εις την Μ. Βρεταννία απλώς ανεσύρθη από τα αρχεία του Μεσαίωνος το Β.Δ. 18Α! Βεβαίως, όταν απαιτείται από το συμφέρον των μεγαλοτραπεζιτών-κοσμοεξουσιαστών έχομε και στρατιωτικές επεμβάσεις, όπως τας αμετρήτους στην Νότιο και Κεντρική Αμερική και πολέμους μεγάλους! Τότε, όταν το συμφέρον το καλεί, αφήνεται κατά μέρος η διά τους χαχόλους φιλειρηνική “συναισθηματική φλυαρία”! Ούτως, διά παράδειγμα, όλως αναιτίως, και άνευ καν της αδείας του οργάνου των, του ΟΗΕ, κατέστρεψαν, διεμέλισαν, εξόντωσαν κυριολεκτικώς, έσπειραν με απεμπλουτισμένο ουράνιο, την άλλοτε σπουδαία και ακμάζουσα Γιουγκοσλαυία! Ομοίως έπραξαν και εις το Ιράκ, και εις το Αφγανιστάν! Καταλήγομε, λοιπόν ότι η διαφοραί μεταξύ των “Δυτικών δημοκρατιών” και των “Κομμουνιστικών χωρών” είναι πολύ ολιγώτεροι απ’ ότι φανταζόμεθα κι απ’ ότι μας έχουν διδάξει κατά την εκπαίδευσίν μας!

Ανωτέρω, ανεφέρθημεν εις τα Συστήματα διαχειρίσεως της Νεωτερικότητος και ομιλήσαμε δια τα δύο κύρια, τον Φιλελευθερισμόν και τον Κομμουνισμόν. Υπάρχουν όμως και ορισμένα άλλα, τα οποία θα εχαρακτηρίζαμε ως υβρίδια με στοιχεία Προνεωτερικότητος. Ένα τοιούτον είναι η λεγομένη “Ισλαμική Δημοκρατία” η οποία είναι το πολίτευμα των πλείστων μωαμεθανικών κρατών!

Κατ' αυτήν λειτουργούν οι θεσμοί της Νεωτερικότητας αλλά υπό την κηδεμονίαν και επίβλεψιν του Μωαμεθανισμού, κάπως, όπως εν Ελλάδι λειτουργούν οι θεσμοί της Νεωτερικότητας υπό την κηδεμονίαν και επίβλεψιν της Ορθοδόξου Εκκλησίας!

Ένα άλλο υβρίδιον είναι ο Φασισμός. Λέγουν, ότι ο Φασισμός αντιπαράτίθεται με την Δημοκρατία. Αυτό είναι σωστό, όχι όμως όπως το εννοούν οι απλοί άνθρωποι, ότι Δημοκρατία είναι κάτι που σου επιτρέπει να λήγης την γνώμη σου, ενώ ο Φασισμός δεν το επιτρέπει, είναι τυραννικός! Αντιπαράτίθεται με την Κοινοβουλευτική Δημοκρατία και πάλιν ουχί ως πολίτευμα (=οι θεσμοί της τρεχούσης διακυβερνήσεως, πώς δομείται η νομοθετική, εκτελεστική κ.λπ. εξουσία). Ασφαλώς, είναι δυνατόν να υπάρξη ο Φασισμός με τους θεσμούς Κοινοβουλευτικής Δημοκρατίας, όμως αντιπαράτίθεται με την Δημοκρατία όταν αυτή νοείται ψευδυνύμως, όπως συνήθως γίνεται, ως πολιτεία, δηλαδή ως τα θεμελιώδη αξιώματα τα οποία αποτελούν ο ιδεολογικόν-πολιτιστικόν θεμέλιον του κράτους. Καθώς, ως προελέχθη, ως Δημοκρατία νοείται σήμερον το σύνολον του Νεωτερικού ιδεολογήματος της ατομοκεντρικής κοινωνίας.

Ο Φασισμός είναι και αυτός ένα από τα συστήματα διαχειρίσεως της Νεωτερικότητας διότι δέχεται την αρχήν της καθολικής ψηφοφορίας διά τας θεμελιώδεις λειτουργίας του πολιτεύματος καθώς και το πακέττο με τα λεγόμενα "Ανθρώπινα Δικαιώματα", όμως, υβρίδιον και αυτός, δέχεται τας συλλογικάς οντότητας κράτος και έθνος. Εις τί διαφέρει ο Φασισμός από παραδοξολογικό υβρίδιο της "Γαλλικής Δημοκρατίας", Νεωτερικότης + έθνος; Διαφέρει ως προ το ότι, ενώ το γαλλικόν υβρίδιον δεν δικαιολογείται λογικώς ή ιδεολογικώς και εν τη πράξει η "Γαλλική Δημοκρατία" συμπεριφέρεται ως πλήρως ατομοκεντρική, οπότε, π.χ., δύναται ευκόλως να δίδη ιθαγένεια-υπηκοότητα εις αλλοεθνείς, εις τον Φασισμόν καταβάλλεται προσπάθεια να υπηρετηθή τω όντι η συλλογική οντότης έθνος, οπότε δίδεται βαρύτης στην βιολογική, ιστορική, πολιτιστική, γεωγραφική συνέχεια του έθνους. Επίσης δίδεται βαρύτης εις την μόρφωσιν του λαού και εις την εργασίαν, η οποία καθίσταται πλέον παράγων σημαντικός και αξιοσέβαστος κατά τα προνεωτερικά πρότυπα και διά τούτο ιδρύεται ο επιτυχής θεσμός των συνδικάτων, τον οποίον αντέγραψε όλη η υφήλιος, όμως μόνον εδώ λαμβάνει μορφήν αυτόνομον και ολοκληρωμένην και δυνατότητα πραγματικής συμμετοχής στην εξουσία, διά του επιτυχούς (και καθ' ημάς απαραίτητου εις κάθε ευνομούμενην χώραν) θεσμού της "Συντεχνιακής Βουλής". Ας εξηγηθή εδώ, ότι λέγοντες Φασισμός εννοούμε το ιδεολόγημα που ανεπτύχθη εις την Ιταλίαν, οπότε ορθώτερον θα ήτο να λέγομε, ο ιταλικός Φασισμός. Εν πάση περιπτώσει λέγοντες

Φασισμός εννοούμε πάντοτε τον ιταλικόν Φασισμόν. Ο γερμανικός Ναζισμός (αρχή των λέξεων Εθνικο-Σοσιαλιστικό κόμμα, nazional...) ήτο επίσης ένα υβρίδιον διαχειρίσεως της Νεωτερικότητος πρακτικώς της ιδίας οικογενείας - Νεωτερικότης+έθνος-όμως με ολιγώτερον “δουλεμένη” ιδεολογία απ’ ότι το ιταλικό πρότυπο. Τα λεγόμενα “εθνικιστικά καθεστώτα”, ως αυτό του Φρανκισμού της Ισπανίας, του Βισσύ της Γαλλίας, της 4ης Αυγούστου εν Ελλάδι, του Αντονέσκου εν Ρουμανία, το νέον κράτος της Πορτογαλίας, ήσαν απλώς καθεστώτα Νεωτερικότης+έθνος κινούμενα μεταξύ του γαλλικού και του φασιστικού προτύπου, ορισμένα εξ αυτών δε υιοθέτησαν και άλλας φασιστικές ιδέας, επί παραδείγματι, η 4η Αυγούστου, αντέγραψε τον θεσμόν των συνδικάτων, ιδρύθη η ΓΣΕΕ και οι λοιπές οργανώσεις, και του σεβασμού της εργασίας (π.χ. ιδρύθη το ΙΚΑ), όμως δεν τα επέστεψε διά του θεσμού της “Συντεχνιακής Βουλής”. Λόγου συμπεσόντως, η 4η Αυγούστου δεν ήτο καθαυτό θαυμαστής του Φασισμού, αλλ’ ένα αυταρχικόν πολίτευμα κατά την μόδα της εποχής την οποίαν και προήγαγε η αγγλική πολιτική (π.χ. ιδέ το καθεστώς Πιλδούρσκυ στην Πολωνία). Εν Ελλάδι ένθερμος θαυμαστής του Φασισμού -και με προσωπικήν σχέσιν με αυτόν- ήτο ο συνταγματάρχης Πλαστήρας και δευτερευόντως ο Ελ. Βενιζέλος (διά τούτο κατά την επιβολήν της 4ης Αυγούστου κατέφυγον εις τα Δωδεκάνησα, απ’ όπου και ανεχώρησαν δι’ ατμοπλοίου αποσταλέντος προς τούτο υπό του Μουσσολίνι).

Κατά τον Β’ Π.Π. υπήρξαν ωρισμένοι σοβαραί ιδεολογικαί διακηρύξεις πρωτοφανείς στην παγκόσμιον ιστορία, αντιστοιχούσαι πραγματικώς εις την μονοδιάστατον μανιχαϊκήν αντίληψιν του Κόσμου! Οι ηττημένοι του πολέμου Χίτλερ-Μουσσολίνι εκηρύχθησαν ως οι απόστολοι του Κοσμικού Κακού, το σύνολον δε της πολιτείας των και των καταπιστευμάτων των, αλλά κυρίως η υποθετική σύνδεσις των με το Κοσμικόν Κακόν εδαιμονοποιήθη υπό το όνομα Φασισμός. Ούτως, η σημερινή λέξις Φασισμός δεν έχει σχέσιν με το γνωστόν πολίτευμα αλλά σημαίνει αφ’ ενός το απόλυτον κακόν και αφ’ ετέρου, ό,τι βίαιον, κακόν, απεχθές, βδελυρόν! Ούτως εξηγούνται αι αποφάνσεις των πολιτικών μας, π.χ. «Η Βουλή δεν μπορεί να γίνει χώρος υποδοχής των οπαδών του φασισμού» (Ευάγγελος Βενιζέλος, 21-4-2012).

Οι νικηταί, Ρούβελτ-Τσώρτσιλ-Στάλιν, εκηρύχθησαν ως οι απόστολοι του Καλού και Αγαθού και τα πολιτεύματά των, ο Φιλελευθερισμός και ο Κομμουνισμός, εκηρύχθησαν ως τα μόνα συμβατά με τας ανθρωπίνας αξίας! Αι λέξεις Φιλελευθερισμός, Δημοκρατία, Κομμουνισμός, Μαρξισμός, δεν έχουν πλέον σχέσιν με το πραγματικόν νόημά των αλλά σημαίνουν το Κοσμικόν Καλόν τουτέστιν τον

ίδιο τον Θεό Ιεχωβά και διά τούτο ωρίσθη ότι το καθαυτό θανάσιμον αμάρτημα είναι η κριτική επί του “περιουσίου λαού” του, η καλουμένη Αντισημιτισμός! Επ’ αυτού του θεμελίου εστήθη ο μεταπολεμικός κόσμος και τούτο (η αγιοποίηση των Ρούβελτ-Τσώρτσιλ-Στάλιν, του Φιλελευθερισμού και του Μαρξισμού συν το Δόγμα του Ολοκαυτώματος) αποτελεί το σύγχρονον Σύμβολον της Πίστεως εις το οποίον οφείλει ο καθείς να ομνύει πολλές φορές την ημέραν, δημοσίως και ιδιωτικώς! Ο μεταπολεμικός κόσμος εκηρύχθη προσέτι “ο άριστος των δυνατών κόσμων” και εις την αναντίρρητον αυτήν αλήθειαν οφείλει επίσης ο καθείς να ομνύει και να υποκλίνεται!

Βεβαίως, το μεγαλύτερον ψεύδος και η μεγαλυτέρα διαστρέβλωσις που απαντάται στην παγκόσμιον ιστορία είναι αυτή η αντίληψις περί του μεταπολεμικού κόσμου! Είναι γνωστή η ιδεολογία και οι κοινωνίες που ωκοδόμησαν οι Ρούβελτ-Τσώρτσιλ-Στάλιν και ο Μεταπολεμικός κόσμος τον οποίο εφιλοτέχνησαν και οι τρεις ομού! Γνωστά τα χαρακτηριστικά αυτών των μεταπολεμικών κοινωνιών! Η κυριαρχία του τρόμου και η ιδεολογική τυραννία απετέλεσαν εξ αρχής τους στόχους του μεταπολεμικού Κόσμου! Από την θανατοκρατίαν που εβασίλευε στην ΕΣΣΔ και στους δορυφόρους της έως την πλήρη ιδεολογική καταστολή! Στον μεταπολεμικό κόσμο μπορείτε να πιστεύετε ό,τι θέλετε, αρκεί να είναι το υποδεικνυόμενον υπό της εξουσίας! Εις την Ευρώπην, ως προελέχθη, η ιδεολογική τρομοκρατία έχει περιθριγκωθή δια νόμων, όπως ο νόμος που καταδικάζει την “Απολογία υπέρ του Φασισμού” στην Ιταλίαν, ο νόμος Γκαϋσσώ στην Γαλλία, το άρθρον 70 του Γερμανικού ποινικού κώδικος κ.ο.κ. Βεβαίως, ως επίσης προελέχθη, τα πράγματα οσημέραι χειροτερεύουν και από νόμους καταστολής έχομε μεταβεί στους εν ψυχρώ φόνους με τον ψηφισθέντα τον περασμένο Δεκέμβριο εις ΗΠΑ νόμον κατά τον οποίον δύναται ο πρόεδρος να φονεύη ή να φυλακίζει επ’ άοριστον άνευ απαγγελίας κατηγορίας όποιον επιθυμεί ,αυθαιρέτως και “εξωδικαστικώς”! Εις την Μ. Βρεταννία απλώς ανεσύρθη από τα αρχεία του Μεσαίωνος το Β.Δ. 18Α!! Στόχος θεμελιώδης του μεταπολεμικού κόσμου υπήρξε και υπάρχει ο οριστικός, βιολογικός, αφανισμός των Ευρωπαϊκών εθνισμών, διά τούτο ο υβριδισμός των ευρωπαϊκών κοινωνιών επεδιώχθη πάση δυνάμει! Οι εθνισμοί εχλευάσθησαν, κατηγορήθησαν ως “Φασισμός”, ετέθησαν τελικώς εκτός νόμου! Οι εξουσιασταί επέπεσαν με εκδικητική μανία επί των κυριάρχων ευρωπαϊκών εθνισμών και επέβαλον όχι μόνον την απόταξιν των δια της “απονομιμοποίησώς” των αλλά και τον βιολογικόν αφανισμόν τους διά του διαβολικού σχεδίου αποικισμού της Ευρώπης δι’ αναφομοιώτων και αγρίων πληθυσμών εκ του ημιαγρίου μωαμεθανικού περιθωρίου (Κούρδοι, Αλγερινοί, Μαροκινοί, Ινδονήσιοι κυνηγοί

κεφαλών, Βορειοπακιστανοί, Αφγανοί)! Χαρακτηριστικόν τού μεταπολεμικού κόσμου η “διπλή γλώσσα” πού “σπάζει κόκκαλα” και καταστρέφει τον νοητικό μηχανισμό των ανθρώπων! Αν είσθε στην Γαλλία απαγορεύεται να νομίζεται ότι υπάρχουν εθνισμοί! Όμως συγχρόνως πρέπει να πιστεύεται ότι στην Αλγερία υπάρχει ο εθνισμός Γάλλος και ο εθνισμός Αλγερινός και ότι αυτοί ΔΕΝ είναι δυνατόν να συνυπάρχουν και δι’ αυτό η Γαλλία πρέπει να αυτοκολοβωθεί και να ρίξη στους τρεις ανέμους το Ντεπαρτεμάν της Αλγερίας! Όμως πρέπει συγχρόνως να πιστεύεται ότι στην Γαλλία ΔΕΝ υπάρχουν εθνισμοί, οπότε ΔΕΝ γεννάται το ερώτημα, “Καλά, αφού Γάλλοι και Αλγερινοί ΔΕΝ μπορούν να ζουν μαζί στο Αλγέρι ή το Σφάξ, ΤΙΝΙ ΤΡΟΠΩ μπορούν να ζουν μαζί στο Παρίσι ή στην Μασσαλία;” Αν θέτετε αυτό το ερώτημα, σας φονεύουν κοινωνικοπολιτικά με την θανατηφόρον κατηγορίαν του “ρατσιστού”! Αν είσθε στην Γαλλία απαγορεύεται να νομίζεται ότι υπάρχουν εθνισμοί και να λέτε π.χ. “αυτός είναι Εβραίος”! Συγχρόνως ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΤΑΙ να ερωτάται, “αφού δεν υπάρχουν εθνισμοί διατί στην Παλαιστίνη οι Εβραίοι υψώνουν τα γνωστά τείχη μεταξύ αυτών και των Παλαιστινίων; Αφού ΔΕΝ υπάρχει ο εθνισμός Γάλλος, πως είναι δυνατόν να υπάρχει ο εθνισμός Εβραίος και πώς πρέπει συγχρόνως να δηλώνης ότι το σωστό είναι να ‘ναι η Γαλλία “πολυπολιτισμική κοινωνία” (όχι πολυφυλετική, διότι όλοι ξέρουμε ότι δεν υπάρχουν φυλές) και το Ισραήλ, “the Jewish state;”! Αν λέγης τέτοια σε φονεύουν με την θανατηφόρο κατηγορία του “Αντισημιτισμού”! Τα θέλουν όλα δικά τους, όπως τα θέλουν, οι άρχοντες του κόσμου τούτου! Ο αφανισμός των ευρωπαϊκών εθνισμών πρέπει να συνοδευθή από τον θάνατον του ευρωπαϊκού πολιτισμού και των επιτευγμάτων του και η Ευρώπη να οδηγηθή στην πλήρη Βαρβαρότητα! Ο εξοστρακισμός του πολιτισμού και ο εκβαρβαρισμός της κοινωνίας αποτελούν θεμελιώδεις μεθοδεύσεις του μεταπολεμικού κόσμου!

Ο μεταπολεμικός κόσμος εκήρυξε τον πόλεμον κατά του δυτικού πολιτισμού! Απηγορεύθη η ουσία των Καλών Τεχνών του, η εικονική ζωγραφική και αρχιτεκτονική! Υποχρεωτικώς καθιερώθη η ανεικονική ζωγραφική και το αρχιτεκτονικόν στύλ του Μπρουταλισμού (Εν Ελλάδι ο εισερχόμενος εις τας σχολάς του ΕΜΠ το μόνον το οποίον εμάνθανε ήτο να χλευάζη την νεοκλασσικήν αρχιτεκτονικήν, η οποία εθεωρείτο η πηγή όλων των κοινωνικών δεινών!) καθώς ταιριάζουν σε μία κοινωνία χωρίς παρελθόν και ρίζες και αισθητικό αισθητήριο! Η κλασσική λογοτεχνία και γενικώς η γλωσσική έκφρασις εδιώχθη απεινώς και ελοιδορήθη, ενώ εξήρθη η βλακεία και η αγραμματοσύνη και καθιερώθη γραπτός λόγος ρυπαρός και αποτρόπαιος εμβαρβαριστικός ώσπου επετεύχθη ο στόχος: Μία κοινωνία που πλέον δεν γνωρίζει να διαβάζη (και συνακολούθως, να σκέπτεται)

αλλ' απλώς βλέπει χαύνως εικόνες! Η ευπρέπεια, η καλαισθησία, ετέθησαν εκποδών, εχλευάσθησαν, τόσον εις την ένδυσιν όσον και εις τους τρόπους! Καθιερώθη προς εκπαίδευσιν των νέων η "χαχόλικη" ένδυσις με το ακαλαίσθητον και σχισμένο τζην! Οι νέοι κατέστησαν άγλωσσα ζωάκια που δεν γνωρίζουν πλέον ούτε να ψελλίζουν την λέξιν "ευχαριστώ"! Τα σχολεία προγραμματικώς έγιναν τοιαύτα ώστε να μη δίδουν ούτε παιδείαν, ούτε εκπαίδευσιν, ούτε γνώσεις, αλλά να είναι αποτελεσματικά διδασκαλεία πάσης εγκληματικότητας, αχρειότητας, ατασθαλίας και ανηθικότητας και χώροι στρατολογήσεως εις τα ναρκωτικά και εις το κοινωνικόν περιθώριον! Η εξαχρείωσις της κοινωνίας επροχώρησε σταδιακώς και βάσει σχεδίου! Επεβλήθη ως λαϊφστάϊλ η ναρκομανία και η πορνεία, ο κιναιδισμός εξηλήχθη εις βασικόν προσόν κοινωνικής ανόδου και μάζες ολόκληρες νέων εσπρώχθησαν εις το περιθώριον και εγένοντο ναρκωμανείς ή μέλη εγκληματικών οργανώσεων ή μέλη "αριστερών αναρχικών" δολοφονικών οργανώσεων ως οι "Έρυθρές Ταξιαρχίες", καθώς γέννημα των εξουσιαστών αποτελεί κάθε κίνημα (ολίγα, μικρά διαφεύγουν επ' ολίγον) και η "πολιτική ζωή" δεν είναι παρά σκηνοθετημένο κουκλοθέατρο!

Διά την οικονομία περιττόν να συζητούμε! Οι Ρούβελτ-Τσώρτσιλ-Στάλιν έφεραν και επέβαλαν ως το μόνον δυνατόν σύστημα τον άκρατον Καπιταλισμόν (είτε στην ιδιωτική του, είτε στην κρατική του εκδοχή) και κατέστρεψαν μετά μανίας την σπονδυλικήν στήλην των ευρωπαϊκών κοινωνιών, την μεσαία τάξιν των μικροϊδιοκτητών, μικροεπιχειρηματιών μικροαστών! "Μικροαστός" εγένετο λέξις ύβρις! Ούτως ήλθε ο Καπιταλισμός-καζίνο του χρηματαρπακτικού κεφαλαίου (σήμερα το 95% του παγκοσμίου κεφαλαίου ΔΕΝ παράγει τίποτε! Είναι χρηματαρπακτικόν χρηματιστηριακόν)! Οι διεθνείς τοκογλύφοι έδεσαν τις κοινωνίες με τα δεσμά των δανείων και μας οδηγούν στην πλήρη εξαθλίωσι! Η Ελλάς εξελέγη ως παράδειγμα και πειραματόζωον διά την πρόοδον της εξαθλιώσεως που έχουν κατά νούν!

Όθεν, τον μεταπολεμικόν κόσμον, τας ιδέας του και την πρακτικήν του, τας αποδιοπομπούμε και τας καταδικάζομε ως καταστρεπτικές διά την ανθρωπότητα, τα έθνη, τους λαούς, και λέγομε, τούτος είναι "ο χείριστος όλων των δυνατών κόσμων"!

Θα ερωτήση τις εν κατακλείδι, "Δεν σας αρέσει ο μεταπολεμικός κόσμος, είσθε Φασισταί"; Η ερώτησις είναι λάθος, διότι ο ιταλικός Φασισμός και όλα τα ολίγον έως πολύ συναφή του πολιτεύματα, αποτελούν εκφράσεις της μετά τον Α' Π.Π. πραγματικότητας της οποίας αι συνθήκαι είναι ανεπανάληπτοι! Δεν πιστεύομε ότι

είναι δυνατόν να νεκραναστηθή πλέον ένα φασιστικόν καθεστώς. Ομοίως η γαλλικού ή αγγλικού τύπου Νεωτερικότης+έθνος έχει πλέον οριστικώς αποβιώσει και αι χώραι αυταί έχουν μεταβληθή εις καθαρώς νεωτερικά ατομοκεντρικά ανιστορικά μορφώματα. Μεταπολεμικώς, το κράτος το οποίον έλαβε ως πρότυπον τον ιταλικόν Φασισμόν και επεχείρησε με αρκετήν επιτυχίαν να τον προσαρμόση εις την ιδικήν του πραγματικότητα είναι το κράτος του Ισραήλ, όμως, κατά την γνώμην μας εκεί καταλήξαμε εις ένα πλήρως προνεωτερικόν πρότυπον, η ολιτεία, ούτως ή άλλως, είχε ορισθή (από τον θεμελιώδη “Νόμο της Επιστροφής”) κατά τρόπον προνεωτερικόν και αρχαϊκόν, καθώς το κράτος ιδρύθηκε διότι “το ήθελε ο Θεός Ιεχωβάς”, και το πολίτευμα, παρά την νεωτερική βιτρίνα της Δημοκρατίας, μόνον δημοκρατία δεν είναι, καθώς λειτουργεί εν τοις πράγμασι πλήρως προνεωτερικώς (όλα τα κόμματα συμφωνούν όχι μόνον ως προς τας αρχάς της πολιτείας αλλά και σε όλα τα πρωτεύοντα και δευτερεύοντα ζητήματα).

Ως προς την ερώτησιν, εμείς τί πιστεύομε, η απάντησις είναι, “Εμείς είμεθα προνεωτερικοί, από τα σημερινά κράτη πιο πολύ κοντά στις ιδέας μας θεωρούμε το κράτος του Ισραήλ”! Όθεν, πιστεύομαι ότι υπεράνω ημών ευρίσκονται ενθρονισμένοι εν δόξει αι συλλογικαί οντότητες Ελληνισμός, Ελλάς, πατρίς, έθνος, ελληνική ιστορία, ιερά Γεωγραφία και κυρίως ελληνικός πολιτισμός και ελληνική κοσμοθέασις και ελληνική θρησκεία και προς αυτάς οφείλομε δοξολογίαν, τιμήν και προσκύνησιν και θείαν λατρείαν (ακριβώς όπως οι χριστιανοί και οι Εβραίοι αποδίδουν θείαν λατρείαν προς τον Θεόν Ιεχωβάν)! Πιστεύομεν ότι ο Ελληνισμός είναι μέγα δένδρον με τας ρίζας του εις το απώτατον παρελθόν να απομυζούν τα νάματα του προκατακλυσμιαίου πολιτισμού και την κορυφήν του να υψούται προς τον ουρανόν του μέλλοντος! Η παρούσα φέτα-λαός έχει μίαν και μόνην κυρίαρχον υποχρέωσιν-αποστολήν, να διατηρήση την συνοχήν του ελληνικού κορμού, συνοχήν βιολογικήν, ιστορικήν, γεωγραφικήν και πολιτιστικήν με συντήρησιν του λαϊκού μας πολιτισμού και συγχρόνως με επάνοδον εις την πλήρη μορφή του ελληνικού πολιτισμού. Προηγείται το καλώς έχειν των συλλογικών οντοτήτων, όλα τα άλλα έπονται -αυτή ήτο και η αντίληψις των τετιμημένων ηρώων μας, των προμαχησάντων εν Μαραθώνι, των πεσόντων στο Δραγατσάνι, των άλλων Ηρώων της Εθνεγερσίας, του Παύλου Μελά και των άλλων Μακεδονομάχων, των έως ενός πεσόντων υπερασπιστών του Μαύρου Βράχου, του αγνώστου Συνταγματάρχου που ύψωσε το όπλον εις την ενδοξοτέραν μάχην του Ελληνισμού, την Μάχην του Αλή-Βεράν, λέγων, “Εμπρός λεβέντες μου, πότε θα ξανάχουμε την ευκαιρία να πεθάνουμε για την Ελλάδα!”, των ηρώων Χωροφυλάκων του συντάγματος Μακρυγιάννη, των Ελευθέρων Πολιορκημένων

της Κονίτσης, του ήρωος του Μωριά, Πάνου Κατσαρέα κ.ο.κ., κ.ο.κ.! Τον Χάρτην των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων τον δεχόμεθα και τον επεκτείνουμε, διότι τα Ανθρώπινα Δικαιώματα δεν είναι τι ουδέτερον που κάποτε εγεννήθη στην ανθρωπίνη ιστορία αλλά αποτελούν συγκεκριμένως καρπὸν της ελληνικής κλασσικής σκέψεως και αποκτούν ουσίαν και νόημα πλήρες μόνον εντός του φυσικού πλαισίου των που είναι ο ελληνικός πολιτισμός. Αντιθέτως αποδιοπομπούμε πλήρως κάθε προσπάθειαν υβριδισμού, εποίκισμού της Ελλάδος (που δι' ημάς αποτελεί "το κράτος του Ελληνισμού") και εμφυτεύσεως ξένων και παρακμιακών πολιτιστικών προτύπων!

Παναγιώτης Μαρίνης

Πρόταση προς αναδημοσίευση: **Ιωάννης Νεοκλής Φιλάδελφος Μ. Ρούσσος**